

Els homes de Le Pen als Països Catalans

La ultradreta posa 'seny'

El fracàs del Frente Nacional en les últimes eleccions europees ha fet canviar el suport del líder *ultra* francès Jean Marie Le Pen. Repudiat Blas Piñar, l'extrema dreta espanyola es vertebrava des de Barcelona al voltant de les Juntas Españolas.

El 2 d'abril de l'any passat, el dirigent del Frente Nacional espanyol **Blas Piñar**, va clausurar el III Congrés del partit. Al seu costat es trobaven **Jean-Marie Le Pen**, del Front Nacional francès, i **Armando Vicevil**, del Moviment Social Italià. Amb la seva presència, els dos dirigents ultradretans europeus donaven un suport explícit al líder de l'extrema dreta espanyola i a la seva agrupació, el Frente Nacional, nascuda el 1987 de les cendres de l'antiga Fuerza Nueva —disolta l'any 1982. Des d'aleshores, quan a Jean-Marie Le Pen se li preguntava per les vinculacions del Front Nacional francès amb grups de la ultradreta espanyola, sempre responia, amb la contundència que el caracteritza, que el Front Nacional francès només mantenia relacions amb el seu homònim espanyol, el partit de Blas Piñar. Però una circumstància imprevista, les eleccions europees de l'estiu passat, va fer variar la situació.

En els últims comicis al Parlament d'Estrasburg, davant dels excel·lents resultats del Front Nacional francès —12 % dels vots i 10 escons—, i del Partit Republicà alemany, també d'extrema dreta —un 7 % i 6 diputats— el Frente Nacional espanyol sofria, per contra, un dur revés electoral —a penes si va assolir 60.000 vots (0'3 %), insuficients per a ser present al Parlament europeu. En un article publicat després de les eleccions a *Forces Nouvelles*, revista de l'extrema dreta belga —aquest moviment té una gran popularitat a Bèlgica; no pot oblidar-se que el Vlaams Blok flamenc, amb un diputat, és la tercera força del Grup de les Dretes Europees a Estrasburg—, i sota el títol *Espanya: un fracàs que dol*, el periodista es qüestionava la validesa, fins aleshores indiscutible, de Blas Piñar. I en aquests claríssims termes: "S'ha de reconèixer que la campanya de Blas Piñar no ha estat atractiva, i no ha suscitat entusiasme. Les seves idees força estan supe-

rades, no són actuals i no interessen a la societat espanyola d'avui; per tant, la seva retòrica no ha trobat eco en el poble. (...) L'única frase del líder del FN que ha estat recollida en la premsa fa referència a la justificació, i diu: l'abstenció ha estat el resultat del disgust del poble cap a aquest estúpid sistema polític. Això, doncs, no fa més que demostrar a la gent el caràcter intransigent i antidemocràtic del FN". I l'article acaba amb una sentència premonitòria: "Altres líders més joves que Blas Piñar, tot i que sense el seu carisma, intentaran renovar ara aquest partit".

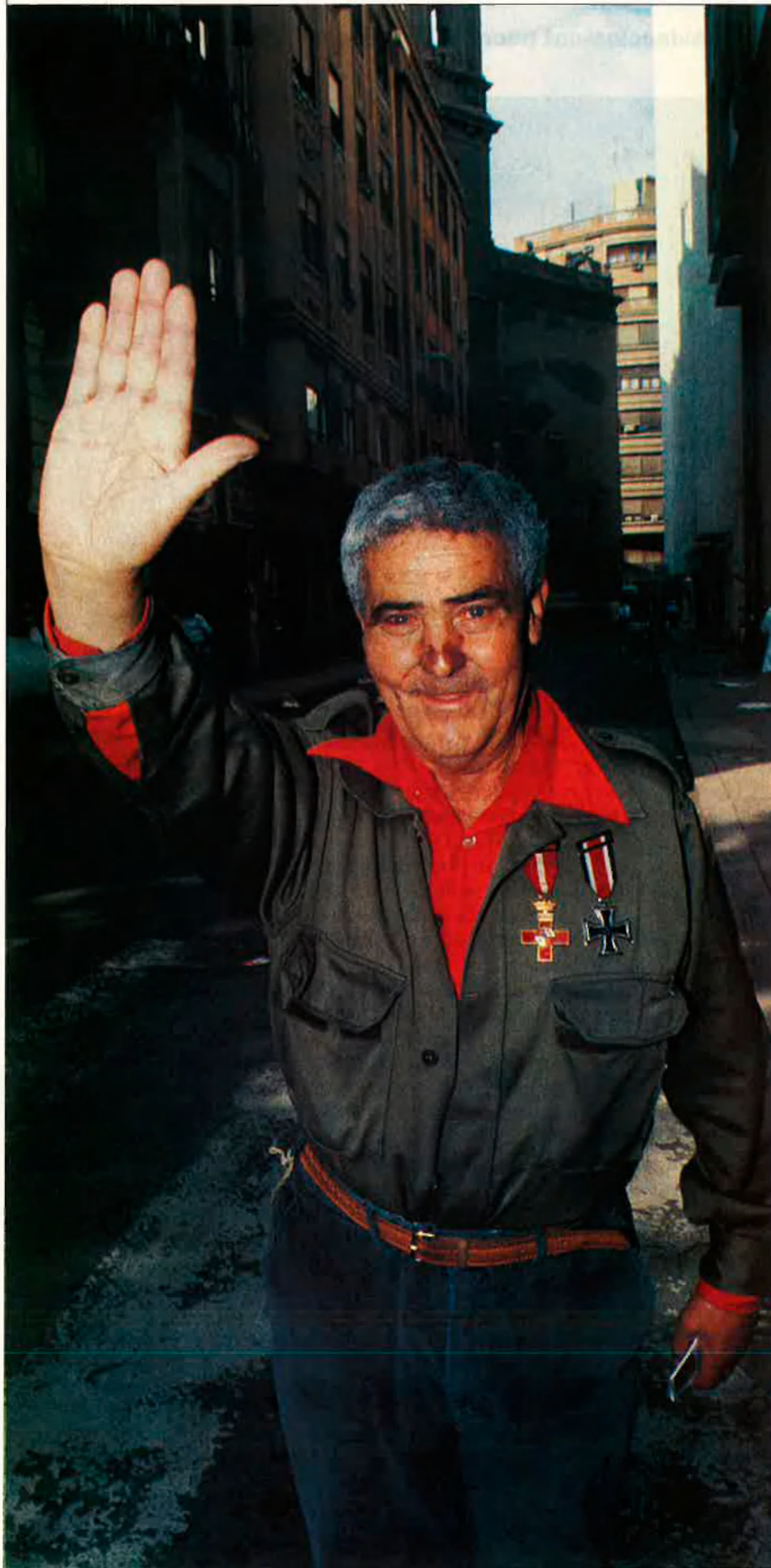
La crítica al líder ultradretà espanyol per part dels seus companys europeus no ha estat tan sols verbal. Tant Le Pen com Armando Vicevil i Wolf York (Republicans Alemanys), han condicionat l'ajuda a l'extrema dreta espanyola a la seva modernització. Modernització que passa, necessàriament, per l'acatament de la Constitució i l'acceptació de l'estat democràtic de dret. És a dir, per la formació d'un grup polític allunyat dels vells postulats totalitaris —i la seva simbologia—, i sumit enterament en els preceptes de la democràcia. Aquestes premisses han estat la clau de l'èxit de Le Pen a l'estat francès i de York a la República Federal d'Alemanya.

Com afirmen fonts de la ultradreta catalana, es tracta, senzillament, d'actuar amb intel·ligència. En aquest sentit i salvant les relativitats possibles, la manera de fer del dirigent del Partido Popular a Barcelona, **Aleix Vidal-Quadras**, en seria un bon paradigma. Per exemple, en una de les seves intervencions més destacades a TV-3, en *La vida en un xip* de Joaquim Maria Puyal, el discurs espanyolista de Vidal-Quadras va rebre suport d'uns joves del públic que van argumentar la seva intervenció en uns termes semblants als del responsable barceloní del PP. Aquests joves del públic, **Javier Mulleras** i **José Antonio Sánchez**, per-

tanyien a Nuevas Generaciones, partit de la joventut Popular. Aleix Vidal-Quadras ho sabia prou bé; al contrari que molts assistents al programa i, per descomptat, que la gran majoria dels espectadors.

L'astúcia d'aquesta mena és la que demana la ultradreta europea per ajudar els seus correligionaris espanyols, i que fins fa poc no ha trobat. Per això Le Pen ha apadrinat la unió de les dues úniques forces polítiques d'extrema dreta espanyola amb una certa entitat: el Frente Nacional de Blas Piñar, i les Juntas Españolas. Si bé inicialment el líder gal va forçar l'acord de fusió entre els dos partits l'abril de l'any passat, tot sotmetent les Juntas Españolas a la supremacia del Frente Nacional —i n'és la prova el fet que els màxims dirigents del primer, **Esteban Gómez Rovira**, **Gregorio Martín Olmedo** i **Ramón Graells Bofill**, entre altres, van presentar-se als comicis europeus com a independents a les llistes del FN—, després de l'esmentat fracàs electoral, l'actitud de Jean-Marie Le Pen va canviar, i en l'actualitat són les Juntas Españolas el partit que gaudeix de les preferències la *ultra* francès de cara a vertebrar una extrema dreta espanyola unitària i consistent.

Les Juntas Españolas van nàixer el 1985, afavorides per la dissolució, tres anys abans, del partit ultradretà per excel·lència, Fuerza Nueva. A poc a poc van anar cobrant protagonisme, sobretot a Catalunya, i després d'un procés de modernització que va iniciar-se el 1988 amb l'entrada d'un important contingent de gent jove (entre 25 i 35 anys), ara com ara compten ja amb més de 5.000 afiliats arreu de l'estat. Dirigents *històrics* de les Juntas, com el líder ultradretà al Principat, **Esteban Gómez Rovira**, o **Agustín Castejón Roy** —ex-governador civil de Tarragona en l'època franquista—, han deixat pas a una nova generació de dirigents joves i amb maneres modernes de defensar antics ideals. Curiosament, el contin-

gent més fort d'aquests líders és català, i segons s'afirma des de Juntas Espanolas, la vertebració de l'extrema dreta espanyola només pot realitzar-se mitjançant una forta dosi de *seny*.

El novembre passat va dur-se a terme un dels canvis més importants en la cúpula dirigent de les Juntas: l'advocat català de 37 anys, Ramón Graells, va substituir l'anterior president nacional, Agustín Castejón. Entre altres vocals del partit —en la mateixa línia que el nou president—, cal destacar, a Catalunya, **Juan José Aizcorbe** i **Sergio Debritto**, i, al País Valencià, **Javier Mompó**. Aquest canvi va comportar una revisió ideològica, que es basa essencialment en els següents punts: acatament de la Constitució excepte en l'article relatiu a les nacionalitats; servei militar obligatori de nou mesos; referèndum per implantar la pena de mort per a delictes de terrorisme; derogació de la llei de l'avortament; i aplicació rigorosa de la llei d'estrangeria. Com pot comprovar-se, uns principis que subscriuria el mateix Front Nacional francès.

Si bé la confessionalitat de l'estat que propugna el Frente Nacional de Blas Pinar és la indeleble discrepància ideològica que fa impossible la seva unió amb les Juntas, el que no escapa a cap observador és que al marge d'aquesta raó oficial, una altra d'oficiosa, que consisteix en el repartiment de càrrecs del que seria el nou partit, és la verdadera causa de l'allunyament entre les dues forces *ultres*. Això no obstant, en l'actualitat, el Frente Nacional, que des de 1979 fins ara ha perdut més de 300.000 vots, no pot contemplar la negociació des d'un equilibri de forces. I més des que el gener d'enguany, Le Pen i Wolf York van entrevistar-se a Madrid amb el nou president de les Juntas, Ramón Graells, a qui van manifestar el desig que una representació del partit espanyol estigués present en els respectius congressos que les dues agrupacions polítiques celebraran pròximament.

A tot això, gran part dels afiliats al Frente Nacional als Països Catalans estan a favor de la unió amb les Juntas, però els seus dirigents, encapçalats per **Àngel Ortuño** (València), fidels a Blas Pinar i al seu liderat, són els principals esculls per a la fusió. Els altres presidents provincials del FN són **Pedro Vilaplana** (Barcelona) i **Miguel José Sánchez-Hernández** (Mallorca). Una fusió que, d'altra banda, existeix ja en la Universitat. A la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelo-